

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Laodiceană - Numărul Patruzeci și Unu

Jeff Pippenger

2026-02-05

Число сорок один

Leviticul douăzeci și trei prezintă sărbătorile de primăvară și de toamnă, iar reprezentarea sărbătorilor este profund divină în structura ei și în alinierea desăvârșită a structurilor de început și de sfârșit în cadrul structurii de ansamblu. Sărbătorile de primăvară și sărbătorile de toamnă se aliniază unele cu altele. Capitolul aduce mărturie despre Palmoni, minunatul numărător, iarăși și iarăși. Capitolul se leagă în mod temeinic și minunat de solia zilelor din urmă a celor o sută patruzeci și patru de mii.

Namba “23” imela upatanisho, ambao ni muungano wa Uungu na ubinadamu. Jina Mambo ya Walawi linawakilisha ukuhani wa wale mia moja arobaini na nne elfu, kwa maana manabii wote hunena juu ya siku za mwisho, na makuhani wa siku za mwisho ni wale ambao Petro anawatambua kuwa ukuhani mtakatifu. Ukuhani mtakatifu wa Petro ndio wenye hekima wanaoelewa kuongezeka kwa maarifa kunakozalisha ujumbe wa Kilio cha Usiku wa Manane. Wapumbavu, au waovu kama Danieli anavyowatambua, hukataa kuongezeka kwa maarifa, na Hosea anatufahamisha kwamba kwa sababu hiyo wanakataliwa kuwa makuhani.

Poporul Meu este nimicit din lipsă de cunoștință; pentru că ai lepădat cunoștința, și Eu te voi lepăda, ca să nu-Mi mai fii preot; fiindcă ai uitat legea Dumnezeului tău, voi uita și Eu pe copiii tăi. Cu cât s-au înmulțit, cu atât au păcătuit împotriva Mea; de aceea le voi preface slava în rușine. Osea 4:6, 7.

Bețivii lui Efraim, pe care Isaia îi numește de asemenea „cununa slavei”, au slava lor prefăcută în „rușine”. Osea identifică în mod specific faptul că aceia care resping sporirea cunoștinței din zilele de pe urmă sunt biserica Laodiceană Adventistă de Ziua a Șaptea, căci el a consemnat: „Poporul Meu.” Poporul Său va fi lepădat din preoție, și aceasta se petrece în generația finală și a patra, căci El urmează să le uite copiii, iar copiii reprezintă ultima generație.

Împăcare

Titlul „Leviticul 23” înseamnă „ispășirea preoției celor o sută patruzeci și patru de mii”. Acest adevăr poate fi dedus doar din numele cărții în legătură cu numărul capitolului. Ispășirea, despre care tratează Leviticul douăzeci și trei, înseamnă „a fi una” și identifică unirea Dumnezeirii cu omenirea. Această unire este reprezentată printr-o mulțime de simboluri în Cuvântul lui Dumnezeu, dintre care unul este acela că templul omenesc trebuie să fie unit cu Templul divin.

Տեսանելի մարդկային տաճարը կազմված է «23» արական և «23» իզական քրոմոսոմների կառուցվածքից: Պետրոսը նշում է, որ հարյուր քառասունչորս հազարի քահանայությունը «հոգևոր տուն» է: Այդ քրոմոսոմները միանում են այնպես, ինչպես միանում են տղամարդն

ու կինը, և ինչ որ Աստված միացրել է, մարդը թող չբաժանի: Ամուսնությունը քաղկեդոնական մեկ այլ խորհրդանիշ է: Ղևտական «23»-ը նշանակում է Երկնային Քահանայապետի տաճարի միավորումը այն քահանաների տաճարի հետ, որոնք հարյուր քառասունչորս հազարն են:

Douăzeci și două de versete

Sărbătorile de primăvară din Leviticul douăzeci și trei sunt prezentate în primele douăzeci și două de versete ale capitolului, iar sărbătorile de toamnă sunt prezentate în ultimele douăzeci și două de versete ale capitolului. Ultimul verset este versetul patruzeci și patru, un simbol al anului 1844, când Ziua antitipică a Ispășirii a început în ziua a zecea a lunii a șaptea, în împlinirea Leviticului douăzeci și trei. Capitolul douăzeci și trei este împărțit în două perioade de câte douăzeci și două de versete; ambele perioade de douăzeci și două de versete sunt legate în mod logic prin faptul că sunt sărbători, dar sunt de asemenea separate în mod logic prin lucrarea lui Hristos din curte și din Locul Sfânt, reprezentată de primăvară, și prin lucrarea Sa din Locul Preasfânt, reprezentată de toamnă.

22

Atât sărbătorile de primăvară, cât și cele de toamnă sunt reprezentate prin douăzeci și două de versete, iar versetele se armonizează cu mărturia alfabetului ebraic, care este alcătuit din „22” de litere. „22” este zeciuala lui „220”, care este un simbol al îmbinării dintre Divinitate și omenire. „220” reprezintă începutul atât al celor 2.520 de ani ai împrăștierei lui Iuda, cât și al celor 2.300 de ani până la Ziua Ispășirii. Punctul de plecare al celor 2.520 a fost 677 î.Hr., iar punctul de plecare pentru cei 2.300 a fost 457 î.Hr., identificând astfel două sute douăzeci de ani drept legătura dintre profeția călcării în picioare a oștirii lui Dumnezeu și profeția călcării în picioare a sanctuarului lui Dumnezeu. Ambele acele profeții s-au încheiat la sosirea Zilei antitipice a Ispășirilor, la 22 octombrie 1844.

La acea dată, a început lucrarea lui Hristos de unire a templului omenesc cu Templul Divin, iar atunci s-au împlinit atât Habacuc 2:20, cât și Ioan 2:20. Habacuc a arătat că Divinul Se afla atunci în Locul Preasfânt, iar Ioan a consemnat că templul millerit, care urma să intre prin credință în acel Loc Preasfânt, împlinise perioada de patruzeci și șase de ani, care a marcat ridicarea templului omenesc millerit din 1798 până în 1844. Istoria de „46” de ani, alcătuită din „23” și „23”, este reprezentată prin lucrarea lui William Miller, care a început mai întâi să prezinte solia acelei istorii în 1831, la „220” de ani după publicarea Bibliei King James. Cuvântul Divin, publicat în 1611, a fost unit cu un sol omenesc „220” de ani mai târziu, în 1831. Atât sărbătorile de primăvară, cât și cele de toamnă sunt reprezentate prin „22” de versete.

Douăzeci și două de versete a câte două rânduri, având același subiect, cer ca, din punct de vedere profetic, primele douăzeci și două de versete să fie așezate peste următoarele douăzeci și două de versete. Prin alinierea celor două serii în acest fel, se unește lucrarea curții și a Locului Sfânt, reprezentată în sărbătorile de primăvară, cu lucrarea lui Hristos în Preasfânta. La acest nivel profetic, aceasta reprezintă unirea a două temple, care ilustrează lucrarea de ispășire a lui Hristos.

Când versetele unu până la douăzeci și doi sunt puse în corespondență cu versetul douăzeci și trei până la patruzeci și patru, se stabilește o linie profetică, mărturisită de cele douăzeci și două litere ale alfabetului ebraic și de simbolismul reprezentat de numărul „22”, precum și de simbolismul reprezentat de sărbători, împreună cu împlinirea acelor sărbători în istoria sacră.

La începutul sărbătorilor de primăvară este identificat mai întâi Sabatul zilei a șaptea, iar la încheierea sărbătorilor de toamnă este identificat Sabatul anului al șaptelea. Hristos, ca Alfa și Omega, a așezat Sabatul la începutul și la sfârșitul celor doi martori ai lui „22” în linia preoției celor o sută patruzeci și patru de mii.

Sabatul zilei a șaptea a fost lumina deosebită la începutul Zilei antitipice a Ispășirii, în 1844, iar lumina sabatului anului al șaptelea este lumina de la sfârșit. Sabatul zilei a șaptea a fost, de asemenea, cea dintâi adunare sfântă din Leviticul „23”, după cum sabatul anului al șaptelea este cea din urmă adunare sfântă din capitol. Sabatul este alfa și omega șirului preoțesc din capitolul „23”. Cel dintâi, și sabatul zilei a șaptea, este alfa preoției celor o sută patruzeci și patru de mii, iar cel din urmă, și sabatul anului al șaptelea, este omega preoției celor o sută patruzeci și patru de mii.

„Cei care au comuniune cu Dumnezeu umblă în lumina Soarelui Neprihănit. Ei nu-și necinstesc Răscumpărătorul prin stricarea căii lor înaintea lui Dumnezeu. Lumina cerească strălucește asupra lor. Pe măsură ce se apropie de încheierea istoriei acestui pământ, cunoașterea lor despre Hristos și despre profețiile referitoare la El crește mult. Ei sunt de o valoare infinită în ochii lui Dumnezeu, căci sunt în unitate cu Fiul Său. Pentru ei, Cuvântul lui Dumnezeu este de o frumusețe și o gingășie fără seamăn. Ei îi văd importanța. Adevărul li se descoperă. Doctrina întrupării este învăluită într-o blândă strălucire. Ei văd că Scriptura este cheia care descuie toate tainele și rezolvă toate dificultățile. Cei care nu au fost dispuși să primească lumina și să umble în lumină nu vor putea înțelege taina evlaviei, dar cei care nu au ezitat să ia crucea și să-L urmeze pe Isus vor vedea lumină în lumina lui Dumnezeu.” The Southern Watchman, 4 aprilie 1905.

Aici, „spre încheierea istoriei acestui pământ”, la sfârșitul Zilei Ispășirii antitipice, „doctrina întrupării” este învăluită într-o strălucire „blândă”, așa cum a fost doctrina Sabatului zilei a șaptea la începutul Zilei Ispășirii antitipice.

„Isus a ridicat capacul chivotului, iar eu am privit tablele de piatră pe care erau scrise Cele Zece Porunci. Am rămas uimită când am văzut porunca a patra chiar în centrul celor zece precepte, cu un nimb blând de lumină înconjurând-o. Îngerul a spus: «Ea este singura dintre cele zece care Îl definește pe Dumnezeul cel viu, care a creat cerurile și pământul și toate lucrurile care sunt în ele. Când au fost puse temeliele pământului, atunci a fost pusă și temelie Sabatului.»” Testimonies, volumul 1, 75.

Sabatul zilei a șaptea, care este o „temelie”, începe Leviticul „23”, iar sabatul anului al șaptelea încheie mărturia preoților, așa cum este reprezentată prin sărbătorile de primăvară și de toamnă. Sabatul anului al șaptelea reprezintă templul care este zidit pe temelie. Sabatul anului al șaptelea de la sfârșit este reprezentat prin 2.520, tot așa cum sabatul zilei a șaptea este reprezentat prin 2.300. Sabatul anului al șaptelea reprezintă „doctrina întrupării”. Sabatul zilei a șaptea este semnul

Creatorului, iar sabbatul anului al șaptelea este semnul Dumnezeirii unite cu omenirea.

Aducerea liniilor în aliniere

Atunci când aliniem sărbătorile de primăvară cu sărbătorile de toamnă din Leviticul douăzeci și trei, sărbătoarea Paștelui este urmată în ziua următoare de sărbătoarea azimelor, care durează șapte zile, iar sărbătoarea celor dintâi roade urmează în ziua de după începutul sărbătorii azimelor, care ține șapte zile. Trei repere în trei zile.

Perioada de șapte zile care alcătuiește sărbătoarea azimelor începe cu o adunare sfântă și se încheie la fel. În ziua de după începutul sărbătorii azimelor vine sărbătoarea celor dintâi roade și include aducerea ca ofrandă a celor dintâi roade din orzul de primăvară. Cincizecimea, numită și sărbătoarea săptămânilor, are loc la cincizeci de zile după sărbătoarea celor dintâi roade, care marchează începutul unei perioade de șapte săptămâni ce se încheie în a patruzeci și noua zi, după care urmează Cincizecimea, adică cincizeci.

Paștele începe seara, în a paisprezecea zi. Paștele nu este o adunare sfântă.

Apoi, în ziua a cincisprezecea, începe sărbătoarea azimelor, care ține șapte zile. Prima zi și ultima zi a sărbătorii de șapte zile sunt adunări sfinte.

A doua zi, a șaisprezecea zi, sosește ziua primelor roade. Apoi încep cele șapte săptămâni marcate de sărbătoarea Cincizecimii, iar Cincizecimea este una dintre cele șapte adunări sfinte reprezentate în sărbătorile de primăvară și de toamnă. Ziua primelor roade nu este o adunare sfântă.

Apoi, în ziua întâi a lunii a șaptea, sărbătoarea trâmbițelor este o adunare sfântă.

Ziua Ispășirii, în a zecea zi a lunii a șaptea, este o adunare sfântă, dar nu o sărbătoare.

Prima zi a sărbătorii Corturilor este o adunare sfântă. După sărbătoarea de șapte zile urmează a opta zi a Corturilor, deși ziua a opta este considerată în afara perioadelor reprezentate de sărbători. Acea a opta zi este o adunare sfântă.

이 는 절기 들을 도입 하는 제 칠 일 안 식 일을 포함 할 때 일곱 번의 성 회에 해당 한다. 성 회와는 배열 이 다르 지만, 일곱 번의 성 회와 일곱 절 기가 있다. 첫 번째와 마지막 이정표는 안 식 일 들 인 데, 먼저 는 날의 안 식 일 이고 그 다음 은 해의 안 식 일 이다. 알 파 와 오 메 가 안 식 일 사 이에 확 인 되는 절 기 들 안 에 는 일곱 절 기와 다섯 번의 성 회가 있다. 알 파 인 제 칠 일 안 식 일과 오 메 가 인 제 칠 년 안 식 일을 포함 하면 일곱 번의 성 회와 일곱 절 기가 있게 된다. 초 막 절의 여덟 째 날은 절 기 들의 일부가 아니며, 일곱 가운데 속한 여덟 이라는 수수께끼를 만들어 낸다는 점은 잘 알려져 있다. 내가 여기서 밝히고자 하는 요점은, 예수께서 팔 모 니 로 서 “23” 장 안에 있는 수 들의 변 이 를 절 대 적 으 로 경 이 로 운 방 식 으 로 조 직 하 셧 다 는 것 이 다.

Isoko

Praznice proljeća sadrže sedmodnevno blagdansko razdoblje beskvasnoga kruha, koje obuhvaća alfa sveti sabor na početku i omega sveti sabor na kraju. Pedesetnica je treći sveti sabor u

proljetnim blagdanima. Pedesetnica dolazi nakon razdoblja od sedam tjedana, koje završava blagdanom pedesetoga dana. Proljetni blagdani obilježeni su s četiri blagdanska dana i tri razdoblja. Pasha, beskvasni kruh, prvine i Pedesetnica četiri su blagdanska dana, a tri razdoblja jesu sedam dana beskvasnoga kruha, četrdeset i devet dana koji prethode Pedesetnici i uključuju njezin pedeseti dan te prva tri dana, koji su razdoblje sastavljeno od tri koraka.

Jertfa roadelor dintâi din perioada Paștelui corespunde jertfei roadelor dintâi din ziua Cincizecimii; jertfele roadelor dintâi din orz din perioada de trei zile a Paștelui și jertfa roadelor dintâi din grâu la Cincizecime, la încheierea perioadei cincizecimale de patruzeci și nouă, respectiv cincizeci de zile.

Căderea

Sărbătorile de toamnă încep cu o zi de sărbătoare specifică, care inițiază o perioadă de zece zile ce conduce la judecată. La cinci zile după judecată urmează o sărbătoare de șapte zile, dintre care prima și ultima zi ale celor șapte zile sunt identificate drept adunări sfinte. Din ziua a cincisprezecea până în ziua a douăzeci și doua este sărbătorită Sărbătoarea Corturilor, iar apoi, în ziua a douăzeci și treia, este marcat Sabatul țării.

Atunci când luăm sărbătorile de toamnă și le suprapunem peste sărbătorile de primăvară, avem două linii care sunt amândouă reprezentate prin douăzeci și două de versete; astfel, ele sunt reprezentate prin cele douăzeci și două de litere ale alfabetului ebraic. Când se face aceasta, primul reper este adunarea sfântă a Sabatului zilei a șaptea, iar ultimul reper este adunarea sfântă a Sabatului anului al șaptelea.

Dar și în ziua a cincisprezecea a lunii a șaptea, când veți fi strâns roadele țării, să prăznuiți o sărbătoare pentru Domnul timp de șapte zile: în ziua întâi să fie un sabat, iar în ziua a opta să fie un sabat. Leviticul 23:39.

Rusaliile au fost ploaia timpurie, iar Corturile sunt ploaia târzie. Revărsarea Duhului Sfânt la Rusalii a fost reprezentată printr-o zi, iar revărsarea reprezentată prin Corturi este o perioadă care se încheie, după care urmează un Sabat, adică ziua a opta, după șapte zile. Sabatul care urmează manifestării finale a revărsării Duhului Sfânt reprezintă Sabatul pământului odihnindu-se timp de o mie de ani.

„În vremea strâmtorării, noi toți am fugit din cetăți și sate, dar am fost urmăriți de cei răi, care au intrat în casele sfinților cu sabia. Ei au ridicat sabia ca să ne omoare, dar ea s-a frânt și a căzut neputincioasă ca un pai. Atunci noi toți am strigat zi și noapte pentru izbăvire, și strigătul s-a înălțat înaintea lui Dumnezeu. Soarele a răsărit, iar luna s-a oprit. Apele curgătoare au încetat să mai curgă. Nori întunecoși și grei s-au ridicat și s-au izbit unii de alții. Dar era un loc limpede al slavei neclintite, de unde a venit glasul lui Dumnezeu ca vuietul multor ape, care a zguduit cerurile și pământul. Cerul se deschidea și se închidea și era în mare tulburare. Munții se clătinau ca trestia în vânt și aruncau pretutindeni stânci sfărâmate. Marea fierbea ca un cazan și arunca pietre pe uscat. Și, pe când Dumnezeu rostea ziua și ceasul venirii lui Isus și făcea cunoscut poporului Său legământul cel veșnic, El rostea câte o propoziție, apoi Se oprea, în timp ce cuvintele se rostogoleau prin pământ. Israelul lui Dumnezeu stătea cu ochii ațintiți în sus, ascultând cuvintele pe măsură ce ieșeau din gura lui Iehova și se rostogoleau prin pământ

ca bubuiturile celui mai puternic tunet. Era de o solemnitate înfricoșătoare. Și la sfârșitul fiecărei propoziții sfinții strigau: «Slavă! Aleluia!» Fețele lor erau luminate de slava lui Dumnezeu; și străluceau de slavă, așa cum strălucea fața lui Moise când a coborât de pe Sinai. Cei răi nu puteau să-i privească din pricina slavei. Iar când binecuvântarea fără sfârșit a fost rostită asupra celor care Îl cinstiseră pe Dumnezeu păzind sfânt Sabatul Său, s-a înălțat un strigăt puternic de biruință asupra fiarei și asupra chipului ei.”

„Atunci a început jubileul, când țara trebuia să se odihnească.” Scrieri timpurii, 34.

Jubileul este al cincizecilea an, după șapte cicluri de câte șapte ani, ceea ce corespunde celor 49 de zile care conduc la a cincizecea zi a Cincizecimii. Când linia sărbătorilor de toamnă este pusă împreună cu sărbătorile de primăvară, există 49 de zile care conduc la Cincizecime, care marchează începutul perioadei de șapte zile a Corturilor. Cincizecimea și Corturile se aliniaza, iar împreună ele identifică perioada ploii târzii care începe la legea duminicală ce va veni în curând și continuă până când se încheie timpul de probă, Domnul Se întoarce și apoi pământul se odihnește, așa cum este reprezentat de Sabatul anului al șaptelea, care este al optulea dintre cele șapte din sărbătoarea Corturilor.

Când reunim ambele serii de câte douăzeci și două de versete, facem aceasta din mai multe motive. Ambele serii au câte douăzeci și două de versete, douăzeci și doi fiind o zeciuială din 220, simbol al unirii Divinității cu umanitatea.

Ambele linii reprezintă alfabetul ebraic alcătuit din douăzeci și două de litere.

Ambele linii reprezintă sărbătorile.

Ambele linii reprezintă cele două sezoane de recoltă ale anului.

Ambele linii reprezintă lucrarea lui Hristos în curte, în Locul Sfânt și în Locul Preasfânt. Leviticul se referă la preoți, iar Isus este Marele-Preot ceresc. Din aceste motive, suntem îndreptățiți să aplicăm metodologia „linie peste linie” celor patruzeci și patru de versete din Leviticul douăzeci și trei.

Rusaliile au fost ploaia timpurie pentru creștinism, iar Corturile sunt ploaia târzie pentru creștinism. Prin urmare, punem în corespondență „ziua Cincizecimii” din primăvară cu cele șapte zile de toamnă ale Corturilor. Când sora White a declarat: „În timpul strâmtorării, noi toți am fugit din cetăți și sate”, ea identifică timpul în care poporul lui Dumnezeu trăiește în pustie din pricina persecuției. Locuirea în colibe în timpul sezonului Corturilor prefigurează istoria care conduce direct la odihna jubiliară a Sabatului pentru pământ.

Ziua Cincizecimii marchează începutul celor șapte zile ale Sărbătorii Corturilor. Apoi jubileul este reprezentat de ziua a opta, adică aceea a celor șapte zile ale Sărbătorii Corturilor. Cu cinci zile înainte de Sărbătoarea Corturilor era Ziua Ispășirii. Astfel, cu cinci zile înainte de Cincizecime, care marchează începutul Sărbătorii Corturilor, este marcată judecata. Cu zece zile înainte de judecata Zilei Ispășirii este Sărbătoarea Trâmbițelor. Când liniile sunt combinate, cu cinci zile înainte de legea duminicală, reprezentată prin Cincizecime, este marcată judecata. Cu zece zile

înainte de aceasta, este marcată Sărbătoarea Trâmbițelor.

Botezul lui Hristos a reprezentat moartea, îngroparea și învierea Sa. Aceste trei etape sunt reprezentate prin moartea Sa la Paște, prin îngroparea și odihna Sa în Sabat și prin învierea Sa duminică. Cele trei zile ale morții, îngropării și învierii Sale constituie un singur reper profetic alcătuit din trei pași. Prin urmare, începem combinarea celor două linii ale sărbătorilor de primăvară și de toamnă la înviere. Învierea din a treia zi începe o perioadă de patruzeci și nouă de zile care conduce la Cincizecime, care este legea duminicală. Acea perioadă de patruzeci și nouă de zile este precedată de sărbătoarea azimilor, care începe cu o zi înainte și se întinde cinci zile dincolo de ziua primelor roade.

De la învierea celor dintâi roade până la legea duminicală sunt patruzeci și nouă de zile, legea duminicală fiind a cincizecea zi. Cu cinci zile înainte de legea duminicală este reprezentată judecata, iar cu zece zile înainte de acea judecată este marcată avertizarea trâmbițelor. Învierea este primul reper; apoi, după cinci zile, se încheie perioada azimelor. La treizeci de zile după încheierea azimelor are loc avertizarea trâmbițelor. Zece zile mai târziu este marcată judecata Zilei Ispășirii, iar după alte cinci zile sosește legea duminicală a Cincizecimii.

Aceasta identifică șapte repere în aplicarea „linie peste linie” a sărbătorilor de primăvară și de toamnă: începutul Azimelor, învierea, sfârșitul Azimelor, avertizarea trâmbițelor, judecata, Cincizecimea și ploaia târzie. Aceste șapte repere sunt așezate în cadrul unui Sabat alfa al zilei a șaptea și al unui Sabat omega al anului al șaptelea. Cele șapte repere, cuprinse între cele două Sabate, izolează și identifică o perioadă de cinci zile, urmată de o perioadă de treizeci de zile, o perioadă de zece zile, o perioadă de cinci zile și o perioadă de șapte zile.

Când aliniez apoi învierea lui Hristos, găsesc o perioadă de patruzeci de zile în care El i-a instruit pe ucenici „față către față”, iar după aceea S-a înălțat. Apoi, timp de zece zile, ucenicii au fost în odaia de sus. Aceste zece zile s-au încheiat la Ziua Cincizecimii, care este legea duminicală. Aceasta adaugă o perioadă de patruzeci de zile și o perioadă de zece zile la linia preoților reprezentată de Levitic „23”.

De la înviere sunt cinci zile până la sfârșitul Azimilor, apoi treizeci de zile până la avertizarea trâmbiței, apoi cinci zile până la înălțarea lui Hristos, apoi cinci zile până la judecată, apoi cinci zile până la cele șapte zile ale ploii târzii ale Cincizecimii.

Începutul celor șapte zile ale Azimelor este urmat, în ziua următoare, de învierea celor dintâi roade. Învierea are loc în cadrul celor șapte zile ale Azimelor, iar la cinci zile după înviere se încheie perioada Azimelor.

Treizeci de zile după sfârșitul Azimelor, trâmbițele marchează un avertisment.

La cinci zile după avertizarea trâmbițelor, Hristos S-a înălțat, după ce învățase timp de patruzeci de zile. Înălțarea Sa a marcat începutul a zece zile în camera de sus.

Apoi, la cinci zile după înălțarea Sa, judecata este marcată.

La cinci zile mai târziu, legea duminicală a Cincizecimii deschide perioada de șapte zile a ploii târzii.

Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt aceia care urmează Mielul oriunde merge El. Ilie și Moise au fost uciși la 18 iulie 2020. Ei au fost uciși acolo unde a fost răstignit și Domnul nostru. Învierea lui Hristos a prefigurat învierea din 31 decembrie 2023. Înainte de acea dată, în iulie 2023, un glas în pustie a început să vestească un mesaj reprezentat ca pâine nedospită. Aluatul reprezintă rătăcirea, fățarnicia și păcatul, iar mesajul din pustie era nedospit. Din 31 decembrie 2023 și până la legea duminicală, Leviticul „23” a alcătuit un cadru al ispășirii celor o sută patruzeci și patru de mii. Acel cadru se aliniază cu visul lui Miller, cu ferestrele cerului din Maleahi trei și Apocalipsa nouăsprezece. Se aliniază cu ceasul al treilea și al nouălea din săptămâna sacră dintre anii 27 și 34 d.Hr.

Vom continua aceste lucruri în articolul următor.

„Prin cunoaștere se vor umple cămărilor cu tot felul de bogății de preț și plăcute.”

„Pentru minte și pentru suflet, precum și pentru trup, este o lege a lui Dumnezeu că puterea se dobândește prin efort. Exercițiul este cel care dezvoltă. În armonie cu această lege, Dumnezeu a prevăzut în Cuvântul Său mijloacele pentru dezvoltarea mintală și spirituală.

“Biblia conține toate principiile de care oamenii au nevoie pentru a înțelege, spre a fi pregătiți fie pentru viața aceasta, fie pentru viața viitoare. Și aceste principii pot fi înțelese de toți. Nimeni care are un spirit capabil să-i aprecieze învățătura nu poate citi niciun singur pasaj din Biblie fără a dobândi din el vreun gând folositor. Dar cea mai valoroasă învățătură a Bibliei nu poate fi dobândită printr-un studiu ocazional sau fragmentar. Marele ei sistem de adevăr nu este prezentat astfel încât să poată fi deslușit de cititorul grăbit sau neglijent. Multe dintre comorile ei se află adânc sub suprafață și pot fi obținute numai prin cercetare stăruitoare și efort continuu. Adevărurile care alcătuiesc marele întreg trebuie căutate și adunate, «puțin aici, puțin acolo». Isaia 28:10.”

„Când sunt astfel cercetate și adunate laolaltă, se va constata că se potrivesc în chip desăvârșit unele cu altele. Fiecare Evanghelie este o completare a celorlalte, fiecare profecție o explicare a alteia, fiecare adevăr o dezvoltare a unui alt adevăr. Tipurile economiei iudaice sunt făcute lămurite prin Evanghelie. Fiecare principiu din Cuvântul lui Dumnezeu își are locul său, fiecare fapt semnificația sa. Iar întreaga alcătuire, în concepție și înfăptuire, aduce mărturie despre Autorul ei. O asemenea structură nu putea fi concepută sau plăsmuită de nicio altă minte decât de cea a Celui Infinit.”

„În cercetarea diferitelor părți și în studierea relației dintre ele, cele mai înalte facultăți ale minții omenești sunt chemate la o activitate intensă. Nimeni nu se poate angaja într-un asemenea studiu fără să-și dezvolte puterea mintală.”

„Și valoarea intelectuală a studiului Bibliei nu constă numai în cercetarea adevărului și în aducerea lui laolaltă. Ea constă și în efortul necesar pentru a cuprinde temele prezentate. Minte ocupată numai cu lucruri obișnuite ajunge pipernicită și slăbită. Dacă nu este niciodată pusă la încercare să înțeleagă adevăruri mărețe și cuprinzătoare, ea își pierde, după un timp,

puterea de a se dezvolta. Ca mijloc de apărare împotriva acestei degenerări și ca stimulent al dezvoltării, nimic altceva nu se poate compara cu studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Ca mijloc de formare intelectuală, Biblia este mai eficientă decât orice altă carte sau decât toate celelalte cărți la un loc. Măreția temelor ei, simplitatea demnă a rostirilor ei, frumusețea imaginilor ei înviorează și înalță gândurile așa cum nimic altceva nu o poate face. Niciun alt studiu nu poate transmite o asemenea putere mintală precum efortul de a cuprinde adevărurile uimitoare ale revelației. Minte adusă astfel în contact cu gândurile Celui Infinit nu poate decât să se lărgească și să se întărească.

„Și încă și mai mare este puterea Bibliei în dezvoltarea naturii spirituale. Omul, creat pentru părtășie cu Dumnezeu, numai într-o asemenea părtășie își poate găsi adevărata viață și dezvoltare. Creat pentru a-și găsi în Dumnezeu bucuria sa supremă, el nu poate găsi în nimic altceva ceea ce poate liniști dorurile inimii, poate sătura foamea și setea sufletului. Acela care, cu un spirit sincer și dornic să fie învățat, studiază Cuvântul lui Dumnezeu, căutând să-i înțeleagă adevărurile, va fi adus în legătură cu Autorul lui; și, în afară de propria sa alegere, nu există nicio limită pentru posibilitățile dezvoltării sale.”

“În varietatea sa amplă de stiluri și subiecte, Biblia conține ceva care să trezească interesul fiecărei minți și să atingă fiecare inimă. În paginile ei se găsesc cea mai veche istorie; biografia cea mai fidelă vieții; principii de guvernare pentru conducerea statului, pentru rânduirea căminului — principii pe care înțelepciunea omenească nu le-a egalat niciodată. Ea cuprinde filozofia cea mai profundă, poezia cea mai dulce și cea mai sublimă, cea mai pasionată și cea mai mișcătoare. Cu o valoare nemăsurat mai mare decât lucrările oricărui autor omenesc sunt scrierile Bibliei, chiar și atunci când sunt privite astfel; dar de un cuprins infinit mai larg, de o valoare infinit mai mare sunt ele atunci când sunt privite în legătură cu marele gând central. Privită în lumina acestui gând, fiecare temă capătă o nouă semnificație. În adevărurile exprimate cât se poate de simplu sunt cuprinse principii înalte cât cerul și care îmbrățișează veșnicia.”

„Tema centrală a Bibliei, tema în jurul căreia se grupează toate celelalte din întreaga Carte, este planul de răscumpărare, restaurarea în sufletul omenesc a chipului lui Dumnezeu. De la prima licărire de speranță din sentința rostită în Eden și până la cea ultimă făgăduință glorioasă din Apocalipsa: „Ei vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor” (Apocalipsa 22:4), ideea dominantă a fiecărei cărți și a fiecărui pasaj al Bibliei este desfășurarea acestei teme minunate — înălțarea omului — puterea lui Dumnezeu, „care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos”. 1 Corinteni 15:57.

„Cel ce înțelege acest gând are înaintea sa un câmp nesfârșit de studiu. El are cheia care îi va deschide întreaga vistierie a Cuvântului lui Dumnezeu.”

„Știința răscumpărării este știința tuturor științelor; știința care constituie studiul îngerilor și al tuturor ființelor inteligente din lumile necăzute; știința care captează atenția Domnului și Mântuitorului nostru; știința care pătrunde în planul purtat în mintea Celui Infinit — «ținut în tăcere în vremuri veșnice» (Romani 16:25, R.V.); știința care va constitui studiul celor răscumpeși ai lui Dumnezeu de-a lungul veacurilor fără sfârșit. Acesta este cel mai înalt studiu în care îi este cu puțință omului să se angajeze. Mai mult decât oricare alt studiu, el va

înviora mintea și va înălța sufletul.

„Nadmoćnost znanja jest u tome što mudrost daje život onima koji je imaju.“ „Rijeći koje vam ja govorim“, reče Isus, „duh su i život su.“ „A ovo je život vječni: da upoznaju Tebe, jedinoga istinitoga Boga, i Onoga koga si Ti poslao.“ Propovjednik 7,12; Ivan 6,63; 17,3, R.V.

„Energia creatoare care a chemat lumile la existență se află în cuvântul lui Dumnezeu. Acest cuvânt împărtășește putere; el naște viață. Fiecare poruncă este o făgăduință; primită de voință, primită în suflet, ea aduce cu sine viața Celui Infinit. Ea transformă firea și re-crează sufletul după chipul lui Dumnezeu.

„Viața astfel împărtășită este susținută în același fel. «Omul va trăi cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu» (Matei 4:4).”

„Umulimo, umutima, wubakwa n’icyo ugaburirwaho; kandi ni twe bireba kugena icyo uzagaburirwaho. Biri mu bushobozi bwa buri wese guhitamo ingingo zizajya zifata ibitekerezo kandi zigakora imico. Ku muntu wese ufite umugisha wo kugera ku Byanditswe, Imana iravuga iti: ‘Namwandikiye ibintu bikomeye by’amategeko Yanjye.’ ‘Ntabarira, nanjye ndagusubiza, nkwereke ibintu bikomeye n’ibikomeye cyane utazi.’ Hoseya 8:12; Yereimiya 33:3.”

„Având Cuvântul lui Dumnezeu în mâinile sale, fiecare ființă omenească, oriunde i-ar fi fost hărăzită soarta în viață, poate avea o asemenea părtășie precum va alege. În paginile lui, el poate sta de vorbă cu cei mai nobili și mai aleși dintre oameni și poate asculta glasul Celui Veșnic, când El vorbește cu oamenii. Pe măsură ce studiază și meditează asupra temelor în care «îngerii doresc să privească» (1 Petru 1:12), el poate avea părtășia lor. El poate urma pașii Învățătorului ceresc și poate asculta cuvintele Lui ca și când ar fi auzit când El învăța pe munte, pe câmpie și pe mare. El poate trăi în lumea aceasta în atmosfera cerului, împărtășind celor întristați și ispitiți de pe pământ gânduri de speranță și doruri după sfințenie; apropiindu-se el însuși tot mai mult de părtășia cu Cel Nevăzut; asemenea aceluia din vechime care a umblat cu Dumnezeu, apropiindu-se tot mai mult de pragul lumii veșnice, până când porțile se vor deschide și el va intra acolo. Nu se va afla ca un străin. Glasurile care îl vor întâmpina sunt glasurile celor sfinți, care, nevăzuți, i-au fost pe pământ tovarăși — glasuri pe care aici a învățat să le deosebească și să le iubească. Acela care, prin Cuvântul lui Dumnezeu, a trăit în părtășie cu cerul se va afla acasă în tovărășia cerului.” Educație, 123–127.